

Laci (leteszi a kezét): Na, az enyém már kész is. Olyan fényes, mint a csillag. Viszem az ablakba. (Az ablakba teszi a cipőjét.)

Misi: Én bizony még fényesítem, hogy olyan legyen, amilyent még a Mikulás bácsi sem látott! (Buzgón fényesít tovább.)

Feri (féltékenyen): Én is, légy nyugodt! Az enyim is lesz olyan fényes, mint a tied!

Misi (fitymálva): Ugyan, ne mondd! Csak talán nem? Hát ki az idősebb, te, vagy én?!

Feri (mérgesen): Beee! Te vagy az idősebb, de a Laci még nálad is idősebb és különben is, a Mikulás bácsi engem szeret jobban! Beee! (Kiölti a nyelvét.)

Misi: Mi, hogy téged szeret jobban? Haha! Te kis vakarcs!

Feri: Te még nagy vakarcs vagy, tudd meg! A Mikulás bácsi pedig azért is engem szeret jobban, mert én anyukámnak is segitettem a kertben, tudd meg!

Misi: Igen, de kinek van tiszta egyes bizonyítványa, he?! Te számár!

Feri (megsértve): Neked, de én még nem is járok iskolába! Te tevel!

Misi (leteszi a kezét): Nem hallgatsz mindjárt? Engem szeret jobban a Mikulás, mert én vagyok az idősebb, punktum!

Feri (dühösen): Te elefánt!

Misi (csufondárosan): Te vagy!

Feri: Te kakadu!

Misi: Te vagy!

Feri (már majdnem sirva): Te ebihal!

Misi (nevetve): Te vagy, te vagy, te vagy!!!

Feri (leteszi a cipőt és kergetni kezdi az asztal körül Misit és sirva a méregtől, hogy nem tud kifogni bátyján): Te kutya! Te páva! Te disznó! Te medve! Te rozmár! bagoly!

Misi (diadalmasan, mint aki érzi, hogy győzött, miközben menekül öccse elől): Te vagy! Te vagy! Te vagy! Te vagy!

Laci (ő már nagy fiú, negyedikes): Nem hagyjátok abba mindjárt! Nem szégyenlitek magatokat? Így bizony egyiteket sem fog szeretni a Mikulás!

Misi (még mindig nevetve): Ő kezdte!

Feri (sirva): Nem igaz, mert ő kezdte, hanem ki is tépem a haját! (Kergeti.)

II Jelenet.

Anya (bejön, megáll az ajtóban): Hát ez meg micsoda? Mi van itt? Misi, Feri! Nem szégyenlitek magatokat? Mikulás estéjén!

Feri (zokogva anyjához bujik): Anyukám, azt mondja, hogy őt szereti jobban a Mikulás. Ugy-e nem igaz? Ugy-e nem?

Misi: Nem igaz anyukám, nem is így volt! Ő kezdte, ő kezdte!

Laci (fölkényesen): Mind a kettőt el kell nadrágolni. Szamarak!

Anya (mosolyogva, Ferihez): Na ne sirj már, te drága kis butuskám! Hát persze, hogy téged is szeret a Mikulás, hiszen te jó fiu vagy, de a Misit is szereti, mert ő megtisztla egyes tanuló és ő is jó fiu! (Megcsókolja.)

Feri (szipogva): Hát akkor minek csufól engem?

Misi (méltatlankodva): Mit? Nem te csufoltál engem?

Anya: Na, jól van! Most csókoljátok meg egymást, béküljétek ki szépen, a cipőiteket tegyétek az ablakba, aztán gyerünk az ágyba, mert különben még elkerül benneteket a Mikulás. (Meglátja a cipőket.) Na lám, hát ki ne szeretné az olyan gyerekeket, akiknek ilyen gyönyörű fényes a cipőjük!

Misi, Feri (cipőjüket engedelmesen az ablakba teszik, a Lacié mellé).

Anya: Ugy, na. Most pedig ágyba, egy, kettő! (Mind a hárman gyorsan belebujnak az ágyukba.) Imádkozzunk.

Mind a négyen:

*En Istenem, jó Istenem,
Lecsukódik már a szemem,
De a Tied nyitva, Atyám,
Amíg alszom, vigyázz énrám.*

(Miután elmondták, Anya odamegy mindegyikhez, lehajol hozzájuk, eligazítja a takarójukat, megcsókolja őket és kimegy. A szin egész sötét.)

III. Jelenet.

Feri hangja (egy darabig csend van, majd megszólal): Te vakondok!

Misi hangja: Te vagy!

Laci hangja: Csönd legyen! Aludjatok!

Feri hangja (hosszu csend után): Te viziló! (De már félálomban van.)

Misi hangja (ugyanígy): Te vagy...

Feri hangja (már alig érthető, álmosszerű mormogás):
Te vizisikló!

Misi hangja (ugyanígy): Te vagy! (Ezután csend, majd egyenletes szuszogás.)

IV. Jelenet.

(A szoba lassan kivilágosodik, sejtelmes, álomszerű fény tölti be, különösen az ablak körül fényes vörös, vagy zöld megvilágításban. Az odakészített cipők tisztán látszanak.)

Mikulás: (Megjelenik az ablaknál: jóságos, mosolygós piros arc, hosszú fehér szakáll, puttöny a hátán, benne sok játékféle és cukor.)

*Megjártam ma jó nagy földet,
A derekam térdig görnyedt,
Hordozok én sok örömet,
Ahol járok áldás követ.*

*Ahol egyszer megjelenek,
Minden gyerek szeme nevet,
Fényes ott a cipő, tiszta,
S nem packás a számtanírka.*

*Hát itt, lám csak, hogy várnak rám?
Hm, a cipő az ablakján
Ugy látszik, hogy fényes nagyon,
No, üresen nem is hagyom!*

*De előbb is nézzük, lássam,
Ki lakik ebben a házban:
Laci, Misi, meg a Feri
Hadd lám, magát hogy viseli?*

Laci (fölül az ágyban, végtelen áhítattal): A Mikulás, a Mikulás bácsi!

Misi, Feri (ugyanúgy, suttogva és ágyukban felülve): A Mikulás, a Mikulás bácsi!

Mikulás (belép az ablakon, szétnéz a szobában és megáll a szoba közepén): No gyerekek, hát újra itt vagytok! Kitaláljátok-e, mi van a puttönyomban, hadd lássam!

Mind a hárman (felugrálhatnak az ágyaikból, odaszaladnak hozzá és átölelik): Mikulás bácsi, drága Mikulás bácsi, csak hogy eljött mihozzánk!

Laci (ámuldozva): Milyen hosszú a szakáll! És milyen fehér!

Misi (ugyanugy): Ni, és milyen piros az orra, mint a cukor!

Feri: Jaj, és a puttonya! Micsoda hatalmas! Drága Mikulás bácsi!

Mikulás (tréfásan): No, ti ugyancsak észrevesztetek rajtam mindent. Hanem most ti mutassátok meg magatokat, hadd lássam, mennyit nőttetek tavaly ilyenkor óta? (*Feri* a puttony felé nyul.) Hohó, galambocskám, mit gondolsz te? Nem úgy verik ám a cigányt! Hová is jutnánk, ha minden kis maszatos belenyulkálhatna Mikulás bácsi puttonyába!

Feri (ijedten): Jaj, ne haragudjon Mikulás bácsi, én azért jó vagyok ám és nem vagyok kapzsi, csak egy kicsit kíváncsi.

Mikulás: Jól van, no, csak álljatok így ide elibém és mondjátok el, mi rossz fát tettetek egész évben a tűzre?! De az igazat mondjátok!

Laci: Mikulás bácsi, mi jók voltunk, de igazán, egész évben! De igazán! Én a negyedikbe járok már, a *Misi* pedig a másodikba, de mind a kettőnknek tiszta egyes volt a bizonyítványunk; a *Feri* még kicsi s nem jár iskolába, de azért ő is jó volt, mindig segített anyukánknak és sok szép verset tanult az óvodában.

Mikulás (szelid kételkedéssel): S hát aztán igaz is ez végig?

Laci, Misi, Feri (egyszerre, nagy igyekezettel): Igaz, Mikulás bácsi, igaz!

Mikulás: No, ha így van, akkor... (A puttonyát akarja levenni, hogy ajándékokat adjon a gyerekeknek, mikor az ablakban megjelenik a Krampusz csuf alakja, ahogy ábrázolni szokták: kis szakáll, lelógó piros nyelv, szarvak, vörös palást, mind a két kezében hatalmas virgács.)

V. Jelenet.

Laci (rémülten): Jaj, jaj, a Krampusz! Végünk van! Végünk van!

Misi: Jaj, Jézusom segits!

Feri: Ni, mekkora virgácsa van! Mikulás bácsi, védjen meg! (Mind a hárman odabujnak a Mikulás mellé és remegve pislognak a Krampuszra.)

Krampusz (gunyosan nevet és bemászik az ablakon és kiint az ördögfiókáknak, hogy jöjjenek be ők is):

*Gyertek, gyertek inaskáim,
Kedves kicsi bogárkáim;
Jöjjetek, csak jöjjetek,
Lesz dolog, ne féljete!*

(A kisördögök bejönnek.)

Laci (sirva): Nem egy, hanem három Krampusz! Jézusom, mi lesz velünk!

Krampusz (gunyosan nevelve):

*Hahaha, nagy a félsz,
Ugy-e Laci pajtás,
Halljuk, hogy most mit beszélsz,
Kukoricahajtás!*

*Ó, a Misi jó fiu,
Macskanyomorító!
S még a Feri csak a jó
Csibenyakszorító!*

*Elhiszi jó Mikulás,
Mondhatsz, amit csak tudsz,
De nem hiszi senki más,
Legkivált a Krampusz!*

Misi (sirva): Jaj Istenkém, én nem vagyok macskanyomorító, csupán csak két szál bajuszát huztam ki a multkor a cirmoscicának, véletlenül!

Feri (ugyanugy): Én is csak véletlenül szoritottam agyon a multkor egy kiscsibét, jaj, Krampusz bácsi, nem akartam!

Krampusz (az ördögfiókákhoz):

*Hahahaha, halljátok,
Hogy ő nem akarta!
Mennyit darál a szájuk,
Nincs füle, se farka!*

(Miközben ezt mondja, mind a három ördög körül-táncolja a gyerekeket, akik reszketve kapaszkodnak bele a Mikulásba és egyre fenyegetőbben közelednek feléjük.)

Laci: Mikulás bácsi, mink igazán jók voltunk, tessék megkérdezni Anyukánktól!

Misi, Feri: Mikulás bácsi védjen meg bennünket, védjen meg!

Krampusz (az ördögfiakkal táncolva, kórusban mondják):

*Lám a lábam lópata,
Tűzpiros a nyelvem,
Vigyázzon, ki jót akar,
Meg ne ütlegeljem!*

Mikulás: Te rut Krampusz megállj egy percre, hagyjátok csak kissé abba azt a furcsa táncot! Mondd csak, mit keresel te itten, ezek a gyerekek nem tartoznak tehoz-zád, hanem énhozzám és én nem is engedem őket bántani!

Krampusz: Hahaha, halljátok csemetéim, hogy ezek ne tartoznának az én táboromba, a Laci, Misi, meg a Feri, ez a három jómadár? Hát hallottatok már ilyen? Hogy én, a legokosabb Krampusz, ne tudnám, hova kell menni a legnagyobb virgáccsal? Mikulás apó, maga olyan jószívű és öreg, hogy mindent elhisz ezeknek a lurkóknak, mindent megbocsájt! Persze, ők tiszta egyes tanulók, segítenek anyukájuknak, és a többi, és a többi! De ki az, aki fölmászik a fákra és leszedi az éretlen szilvát, barackot, körtét? Ki az, aki mérgesíti Anyukáját, ki az, aki csufolja a testvérét, ki az, aki minden nap szakadt nadrággal jön haza, mert azt tartja legnagyobb dicsőségnek, ha a legmagasabb fára föl tud mászni és minél több madárfészket ki tud szedni? Nos ki az, drágalátos Laci, Misi, Feri urfiak, ki az a hős legény, kedves Mikulás bácsi? Nem akarok ujjal rájuk mutatni, de ezek a legénykéek azok! Ezek itt, akiket kár védelmezni. No, dehát hiába védi őket, mert mi most fogjuk és elvisszük mind a hármat, Virgácsországba, a pokol egyik kis tartományába, ahol az ilyen urfiakat virgáccsal táplálják. Gyertek csak, gyertek galambocskáim!

Laci, Misi, Feri (rémülten, egyszerre): Jaj, nem, nem, mi nem vagyunk rosszak, Mikulás bácsi, ne engedjen bennünket!

Mikulás: Félre Krampusz, én ugy látom, hogy te ezt a dolgot egy kissé elhamarkodtad! Hiszen én már évek óta ismerem ezeket a gyerekeket és eddig még soha nem volt ellenük nagyobb panasz; mert ha lett volna, akkor az égi nagy könyvbe az be lenne írva és én akkor el nem jöttem volna ide, azt elhiheted! Dehát abba a nagy-könyvbe világosan az van írva, hogy a Laci, Feri, Misi, három jógyerek, akik érdemesek arra, hogy meglátogassam őket. S még külön oda volt írva, hogy ezekhez pedig a Krampusznak semmi köze sincs!

Laci: Drága Mikulás bácsi, mentsen meg és mi akkor a világ legjobb fiai leszünk!

Krampusz: Ej, Mikulás bácsi, maga akkor csak a régi bejegyzéseket nézte meg abban a nagy könyvben. Pedig hát ezek még ma este is veszekedtek, még ma este is csufolták egymást. Igaz-e Misi, Feri?

Misi, Feri (szepegeve): Igaz, de mi azért szeretjük egymást és utána ki is békültünk, meg is csókoltuk egymást!

Mikulás: Igen, erről én is tudok, sőt, azt is tudom, te rut Krampusz, amit te tudsz, de azért még nem kell ezeket a gyerekeket Virgácsországba vinni, elég, ha kissé megdorgáljuk őket, mert megbánták rosszaságukat!

Laci, Misi, Feri: Drága, drága Mikulás bácsi! (Még szorosabban odabujnak. Ekkor nyílik az ajtó és belép rajta három angyal, hosszú fehér ingben, szárnyakkal, stb.)

VI. Jelenet.

Krampusz: Jaj, jaj, odanézzetek, inaskáim, angyalok! Jaj, jaj, meneküljünk, Krampusz ott nem lehet, ahol angyal van! (Mind a három ördög sívalkodva menekül az ablakon keresztül, miközben egyik virgácsukat elejtik.)

Mikulás: Isten küldöttei, szép angyalkák, éppen jókor érkeztek, hogy ezt a nagy igazságtalanságot megakadályozzátok! Már majdnem elvitte az a Krampusz ezeket a gyerekeket Virgácsországba, alig tudtam megakadályozni!

Főangyal: Igen, tudtuk mi ezt és éppen ezért is jöttünk. De ti, gyerekek, most már látjátok, mi történik azokat, akik rosszkodnak, kötelességeiket nem teljesítik, hát vigyázzatok magatokra, ha nem akartok Virgácsországba kerülni, továbbra is legyetek szorgalmasak, de az állatokat is kiméeljétek! Mikulás bácsi pedig töltsé meg a cipőjüket, hiszen rászolgáltak az ajándékokra és aztán folytassa útját, mert bizony sok jó gyerek már epedve várja, hogy megpillanthassa tele cipőjét.

Laci: Drága Mikulás bácsi, drága angyalkák, mi most olyan boldogok vagyunk, hogy ezt soha el nem felejtjük, amig élünk és ígérjük, hogy mindig nagyon jók leszünk. (A Mikulás cukrot rak a cipőkbe, megcsókolja mind a hármat, és a Mikulás az angyalokkal elmegy. A színpad elsötétedik.)

Függöny.

